

[Robert Mikkelsen.]

om et Par Enkeltheder. I det store og hele kan jeg anbefale Forslaget til hurtig og velvillig Behandling. Nu efter Besættelsen, efter Krigen, efter Deportationerne, er der her i Landet mange Mennesker, hvis økonomiske Forhold ikke kan komme rigtig i Orden, før en Lov som denne er blevet vedtaget, og af Hensyn til disse Mennesker — og det er Mennesker, der virkelig har Krav paa Hensyntagen — skal vi fra vor Side ogsaa yde vor fulde Medvirkning til, at en videre Behandling af Forslaget kan foregaa saa hurtigt som muligt.

Steen: Da det Forslag, vi her behandler, blev forelagt i det andet høje Ting og jeg havde Lejlighed til at gennemlæse det, var det mit Indtryk, at man her stod over for et Forslag, der var særdeles vel forberedt og dygtigt udarbejdet, og efter at det nu har været Genstand for en saa grundig Behandling, som Tilfældet har været i det andet høje Ting, en Behandling, der er resulteret i den Række af Ændringsforslag, som den højtærede Minister har stillet, og hvortil de forskellige Partier har sluttet sig, vil mit Parti kunne medvirke til Lovforslagets Gennemførelse i den Form, hvori det nu foreligger.

Selvfølgelig har baade det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard og det ærede Medlem Fru Erna Sørensen Ret i, at det er et vanskeligt Problem, der opstaar, hvis det Forhold indtræder, som § 23 tager Sigte paa, at en Person, som formodedes død og borte, vender tilbage, efter at nyt Ægteskab er indgaaet af den anden Ægtefælle, men jeg tror oprigtig talt ikke, at der vil være nogen Realitetsforskel med Hensyn til Løsningen af den Konflikt, der derved opstaar, hvad enten man følger Kommissionens Forslag eller den højtærede Ministers Forslag. Hvad der vil være den bedste Udgang af den Krise, der opstaar, vil være afhængig af en Række Forhold, som vi ikke har nogen som helst Mulighed for at vide noget om og derfor heller ikke kan skønne om. Det tror jeg man skal overlade til de paagældende, der er direkte implicerede i det Forhold, bedst muligt at klare.

Justitsministeren (Elmquist): Jeg takker for den velvillige Modtagelse, Lovforslaget har faaet. Det eneste, der har været rejst lidt Kritik af, har været dette, at man har brugt Ordet „Luftfartøj“ i Stedet for „Fly“. Jeg har saamænd ikke saa meget imod Ordet „Fly“, men det forekommer mig at være et noget kunstigt Ord. Jeg ser

gerne, at man i saa stor Udstrækning som muligt faar fælles Betegnelser i de nordiske Lande, men jeg synes, at Betingelsen maa være, at de Ord, vi skal have fra andre Lande, falder ogsaa os naturlige, og der synes jeg, at „Luftfartøj“ er bedre.

Det ærede Medlem Hr. Holm beklagede sig over, at der ikke i Kommissionen havde vist sig nogen større Interesse for nordisk Ret. Det synes jeg er uretfærdigt at sige. Der henvises uafbrudt til nordisk Ret og gives stadig Oplysninger om, hvordan Forholdene er i Sverige og Finland, og det ærede Medlem sagde selv, at Lovforslaget i et vist Omfang nærmede sig til svensk Ret. Der er taget alt muligt Hensyn til, hvordan Forholdene er i andre Lande; men til syvende og sidst maa det i de enkelte Tilfælde være afgørende, hvad der passer bedst til vore Forhold, selv om vi bestræber os for i saa stor Udstrækning som muligt at gøre ogsaa en Lov som denne fælles for de nordiske Lande.

Saa kommer jeg endelig til det Punkt, som har vakt størst Indsigelse, nemlig at jeg ikke har fulgt Kommissionen med Hensyn til § 23. Der mente det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard, at det var mærkeligt, at der ikke var sket en Ændring tilbage til Kommissionens Forslag, da der syntes at være Enighed mellem alle Ordførere i det andet høje Ting om at holde paa Kommissionens Forslag. Dette er ikke rigtigt. Det var der oprindeligt, men efter at jeg havde argumenteret for min Opfattelse og mit Forslag under Udvalgsbehandlingen i det andet høje Ting, erklærede adskillige af Udvalgets Medlemmer, at de maatte bøje sig for mine Argumenter og vilde give mig Ret i, at min Affattelse var den rigtigste.

Hvad der foreligger, er dette, at efter Kommissionens Forslag skal hver af de to nye Ægtefæller, hvis den borteblevne kommer tilbage, blot i Kraft af dette, at den borteblevne kommer tilbage, kunne sige: Nu ønsker jeg det nuværende Ægteskab opløst. Deri ligger efter min Mening en Fare for, at den ene af disse Ægtefæller, naar den borteblevne kommer tilbage, skal bruge dette som Paaskud til at faa Ægteskabet opløst. Men dertil kommer — og det er mit væsentligste Argument mod Kommissionens Forslag —, at man ved at tage Kommissionens Forslag skaber en Forskel mellem den Skilsmisse, som den tilbageværende Ægtefælle har Ret til efter Ægteskabslovens § 57, inden de 10 Aar er gaaet, og den Skilsmisse, den tilbageværende Ægtefælle faar, hvis vedkommende anlægger Borteblivelses-sag efter 10 Aars Forløb.

Hvis den tilbageblevne Ægtefælle inden